

TAJEMSTVÍ HŘÍCHU A SLÁVA SPRAVEDLNOSTI

CECIL duCILLE

(Internetové vysílání, červen 2009)

Chvála Pánu. Děkujeme Bohu za Jeho dobrotu a milosrdenství, které trvají na věky. Díky Bohu za všechny, kteří se podíleli na tom, že k vám mohu přijít s Božím slovem, ať jste kdekoliv po světě. Díky Ti, Ježíši.

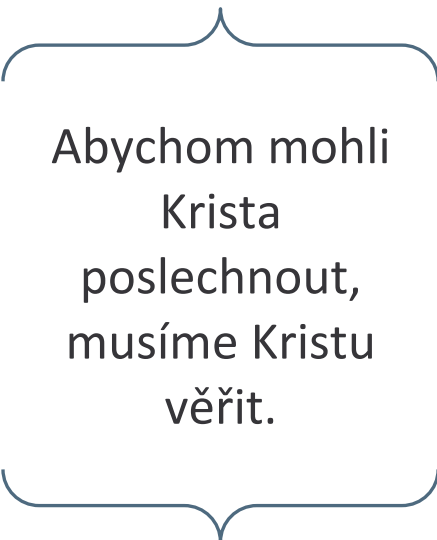
Chceme se ponořit do Božího slova o „tajemství hříchu a slávě spravedlnosti“. Najděme si epištolu Římanům 6:1–10:

„Což tedy díme? Snad zůstaneme v hříchu, aby se milost rozhojnila? Nikoli. Kteríž jsme zemřeli hříchu, kterakž ještě živi budeme v něm? Zdaliž nevíte, že kteřížkoli pokřtěni jsme v Krista Ježíše, v smrt jeho pokřtěni jsme? Pohřbeni jsme tedy s ním skrze křest v smrt, abychom, jakož z mrtvých vstal Kristus k slávě Otce, tak i my v novotě života chodili. Nebo poněvadž jsme v něj vštípeni připodobněním smrti jeho, tedy i vzkříšením jemu připodobnění budeme, to věduce, že starý člověk náš s ním spolu ukřižován jest, aby bylo umrtveno tělo hřícha, abychom již potom nesloužili hříchu. Nebo kdožť umřel, ospravedlněn jest od hříchu. Jestližeť jsme pak zemřeli s Kristem, věřímeť, že spolu s ním také živi budeme, věduce, že Kristus vstav z mrtvých, již více neumírá, smrt nad ním již více nepanuje. Nebo že jest umřel, hříchu umřel jednou; že pak jest živ, živ jest Bohu.“

Když se podíváme na slovo „hřích“ v Písmu, zjistíme, že je vždy zcela v rozporu a opakem spravedlnosti. Božím charakterem je spravedlnost. Z toho vyplývá, že vše, co je nespravedlivé (hřích), je d'ábelské povahy. Na tom vidíme, že každá myšlenka, každý čin, každá touha i každý záměr má protipól. Znamená to, že naprosto všechno mimo Boha či spravedlnost je hřích. Mohou být lidské nebo d'ábelské myšlenky, činy a okolnosti. Díky Písmu chápeme, že cokoli není z Boha, vše, co je z těla nebo z d'ábla, je hřích. Byli jsme vykoupeni z hříchu, z hřešení

i pokračování v hříchu díky vykoupení krví Ježíše Krista. Cokoli není z Boha, je hřích. Tento pohled je nekompromisně ostrý. Jinými slovy, pokud prohlásím, že mám svobodnou vůli – že si mohu myslet, co chci, dělat, co chci, chodit, kam uznám za vhodné, třeba i pomáhat své rodině a cokoliv dalšího – znamená to, že žiji v hříchu, protože jsem ze svého života vytěsnil Boha.

Život v hříchu je protikladem života v Kristu. Když člověk poslouchá Krista, žije v Kristu. Ale jak můžeme poslouchat někoho, koho nevidíme? A jak můžeme poslouchat někoho, koho neslyšíme? A jak můžeme

Abychom mohli
Krista
poslechnout,
musíme Kristu
věřit.

poslouchat někoho, komu nevěříme? Tak zaprvé, abychom mohli Krista poslechnout, musíme Kristu věřit – nejen věřit, že existuje, ale věřit v Něj. Potřebujeme mít ujištění, že každá myšlenka, skutek či záměr jsou motivo-
vány, zrozeny, vyslány a vykonány skrze Krista v nás. Tedy nikoli našimi sobeckými myšlenkami nebo našimi představami. Pokud například mluvíme o darech Ducha, při jejich používání už nezbývá prostor pro představitost, pro lidský úsudek ani pro náš intelekt. Znamená to, že se stáváme vězni pravdy

a spravedlnosti, dá-li se to tak říct, protože spravedlnost už neznamená dělat správné věci. Pod zákonem spočívala spravedlnost v činění správných věcí. Dávali jste chudým, vydávali jste své tělo k spálení, v podstatě jste se obětovali pro druhé. To vše vypadá velmi dobře a je to v určitém smyslu spravedlnost. V Kristu ale nemůže být skutek spravedlností, není-li motivován duchem Kristovým. Když například dávám chudým, protože věřím, že Pán řekl, že ten, kdo dává chudým, bude požehnaný, je mým motivem pro dávání chudým touha po požehnání. To znamená, že nesloužím Bohu, ale zákonu dávání a přijímání.

Někdy slyšíte v rádiu nebo v televizi služebnosti, které kážou, že „když budete dávat, budete požehnaní“, a jak mnozí byli požehnaní, protože dali to a to, případně že někdo dá tolik a tolik a kolik se mu vrátí zpátky. Moc dobře vidím, jak satan používá tento zákon, aby lidi polapil. Stává se z toho psychologický trik, na který se chytíte. Je tedy možné být v hříchu a přitom si myslet, že konám spravedlnost. Chápeme proto, že musíme chodit ve spravedlnosti, že musíme poslouchat Krista, abychom

byli spravedliví. Co je spravedlnost? Jedna věc byla spravedlnost pod zákonem – máte seznam toho, co je a co není dovoleno, a když se ho držíte, jste spravedliví. Ale pod vládou Krista je spravedlnost poslušnost Duchu svatému. Někdy se stává, že poslušnost Duchu svatému se neshoduje s tím, co bylo spravedlivé podle zákona.

Zamysleme se nad tím. Ježíš procházel o sabatu obilným polem. Tím, že vymnul klasy a jedl obilí, vlastně porušil zákon své doby. David neposlechl zákon, když vešel do stánku, jedl předložené chleby a dal i svým mužům, protože měli hlad. Podle zákona byly ty předložené chleby určeny k jídlu výhradně pro kněze.

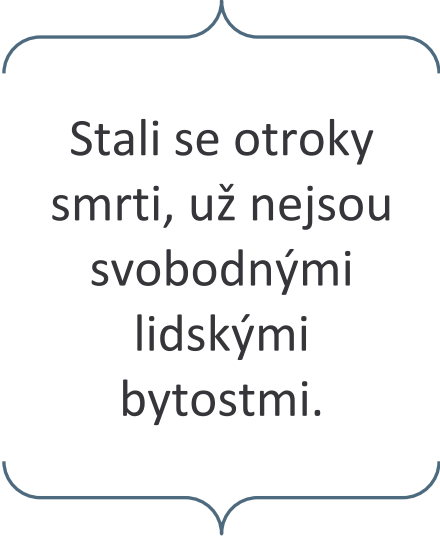
Podívejme se na rozdíl mezi spravedlností podle zákona a spravedlností Kristovou. Spravedlnost podle Krista říká, že musíme poslouchat Božího ducha. Musíme chodit Duchem, a žádosti těla nevykonáme (Gal 5:16). Zjišťujeme, že zde proti sobě působí dva zákony – zákon spravedlnosti Ducha a spravedlnost ze zákona, který byl dán Mojžíšovi. Je naprosto v pořádku a je dobré lidem pomáhat, ale pokud to dělám proto, abych si získal mezi lidmi dobré jméno, aby ke mně vzhlíželi a obdivovali mě, nic mi to neprospěje. Můj motiv činí tento sám o sobě spravedlivý skutek nespravedlivým. Ruší spravedlnost, kterou jsem chtěl vykonat. Takže má spravedlnost se mi u Boha nepočítá. Hřích už není abstraktní, ale stává se velmi osobním. Někdy vám bude dokonce argumentovat, protože hřích je opakem Boha, a opakem Boha je satan. Satan je mistrem hříchu a pracuje v hříchu a v hříšnicích.

V Kristu nemůže
být skutek
spravedlností,
není-li motivován
duchem
Kristovým.

Pavel nám v epištole Římanům 7:22 říká, že vidí jiný zákon: „*Nebo zvláštní líbost mám v Zákoně Božím podle vnitřního člověka; ale vidím jiný zákon v údech svých, odporující zákonu myslí mé a jímající mne, tak abych byl vězeň zákona hřícha, kterýž jest v údech mých.*“ Zákon hříchu je rovněž zákonem smrti (Řím 8:2). Zákon života v Ježíši Kristu a zákon hříchu a smrti se nás osobně dotýkají. Jsou v našich životech aktivní, protože duch Boží používá zákon života a duch satanův používá zákon smrti.

Proberme si to znovu. Zákon života v Kristu Ježíši ruší moc zákona hříchu a smrti a osvobozuje mě od něj. V čem je ten rozdíl? Pokud jsem pod zákonem Krista a udělám špatnou věc, které se běžně říká hřích – okamžitě vstoupí zákon života a řekne mi: „Musíš s tím ihned něco udělat, abys zastavil odplatu, která se k tobě blíží skrze smrtelnou chybu, které ses dopustil.“ Okamžitě budu činit pokání, a zákon života zasáhne a zruší odplatu, která by mě normálně kvůli hříchu stihla.

Rozeberme si teď podrobněji, jak to s těmi dvěma zákony funguje.

Stali se otroky smrti, už nejsou svobodnými lidskými bytostmi.

Proč je odplatou hříchu smrt? Smrt je odplatou hříchu, protože hřích je přestoupení proti Bohu, a Bůh sám ustanovil, že každé přestoupení proti Bohu musí být vykoupeno životem. Jinými slovy, smrt má nárok. Má nárok v tom smyslu, že „tento člověk je můj, protože udělal to a to a to; patří mi, protože padl“. Ježíš řekl: „Nikoli, vykoupím jej životem – zaplatím za to, zaplatím ten dluh.“ Vlastně tedy žádáme od Boha, aby platil za to, co provádíme. Teď se sami sebe zeptejte: „Oč se jedná? Jak to, že Ježíš zaplatí?“

Písmo praví, že Ježíš Kristus přišel a svou krví zaplatil za každého člověka, který přichází na svět. Neuvěřitelné. Platí za každého člověka, za každý hřích, za každou podlost, za každou chybu, ke které na světě dojde. Přestože On zaplatil, člověk sám musí tuto platbu přijmout, jinak nadále zůstává dlužníkem. Tím na některých lidech spočívá tíže veškerého dluhu. V duchovním světě zbankrotovali. Částka, kterou nezaplatili, je příliš vysoká, proto jsou v dlužích. Stali se otroky smrti, už nejsou svobodnými lidskými bytostmi.

Podívejme se na to blíže. Bůh stvořil člověka. Během prvních dvou tisíc let své existence na světě se lidstvo tak strašlivě odvrátilo od Boha k ďáblu, že vytvořilo dluh, který zničil celý svět. Jinými slovy, odplata byla tak vysoká, že celý svět propadl zkáze. Satan uplatnil nárok na svět a jediné, co Bůh mohl udělat, bylo všechny ty lidi zničit. Způsob, jakým je Bůh zahubil, jim otevřel prostor pro pokání. Nevím, zda jste si toho někdy všimli. Nevím, jestli jste někdy viděli, jak se někdo topí. Pokud ano, jistě jste si uvědomili, jaké je to trápení a jak dlouho trvá, než se člověk utopí. To dává člověku dostatek času, aby volal k Bohu.

Dívám se do Římanům 5:19 a 20 a tam se píše:

„Neb jakož skrze neposlušenství jednoho člověka učiněno jest mnoho hříšných, tak i skrze poslušenství jednoho spravedliví učinění budou mnozí. Zákon pak vkročil mezi to, aby se rozhojnil hřích, a když se rozhojnil hřích, tedy ještě více rozhojnila se milost,...“ Jinými slovy, Bůh stvořil člověka tak, aby byl schopen vzývat jméno Hospodinovo a být zachráněn. Verš 21: *„...aby jakož jest kraloval hřích k smrti, tak aby i milost kralovala skrze spravedlnost k životu věčnému, skrze Jezukrista Pána našeho.“*

Zase se k tomu vracíme. Za ty dva tisíce let se člověk stal tak převráceným, zlým a bezbožným, že úplně odmítl Boha. Nahromadil tolik

Žádný člověk
nemůže jít do
pekla, aniž by
mu Bůh dal
pocivou šanci
jít do nebe.

hříchu a jeho dluh narostl do takových rozměrů, že si žádal životy všeho živého stvoření. Zůstalo jen osm lidí: Noe, jeho žena, jeho tři synové a jejich ženy. Jen ti zůstali Bohu věrní. Umíte si to představit? Z celého světa, ze všech lidí jen osm – *„...za dnů Noé, když dělán byl koráb, v kterémžto málo, to jest osm duší, zachováno jest u vodě.“* (1Petr 3:20) Bůh rozhodl, že je nechá zemřít skrze vodu, a v tom utonutí měli dostat příležitost k pokání. Mějte na paměti, že žádný člověk nemůže jít do pekla, aniž by mu Bůh dal pocivou šanci jít do nebe (Jan 1:9). Bible říká, že zemřel, aby spasil každou duši na

tváři země. Ale Ježíš tu ještě za časů Noema nebyl, proto existoval v té době jiný způsob záchrany. Tehdy předstoupili před Boha, obětovali zvíře, a Bůh jim jejich hříchy odpustil. Ale tito lidé toho nebyli schopni. Postavili se proti Noemovi. Tak Bůh zbudoval archu a chystal se seslat potopu, aby je smetla, aby tak mohli být skrze vodu spaseni.

Říkáte: „Ale, bratře Cecile, kde jsi vzal toto učení?“ To není žádné učení. To je jen pravda založená na Bibli. Nalistujeme si 1. Petrovu 3:20 a tam vidíme, že byli spaseni. Začneme číst už od 18. verše: *„Nebo i Kristus jedinou za hříchy trpěl, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu, umrtven jsa z strany těla, ale obživen z strany ducha, skrze něhož i těm, kteříž jsou již v žaláři, duchům přicházeje kázával,...“*

Pamatujte, že nikdo nemůže jít do pekla, aniž by od Boha dostal poctivou šanci jít do nebe, a člověk ji buď přijme, nebo odmítne. A ti lidé, když se topili, museli vzývat jméno Pána, protože jinak by Ježíš sestoupal do pekla, aby je spasil.

Verš 20: „...někdy nepovolným, když ono jednou očekávala Boží snášlivost za dnů Noé, když dělán byl koráb (120 let), v kterémžto málo, to jest osm duší, zachováno jest u vodě. K čemužto připodobněn jsa nyní křest, i nás spaseny činí, ne to tělesné špíny smytí (jinými slovy, nejde o pořádnou koupel), ale dobrého svědomí u Boha dotázání, skrze vzkříšení Ježíše Krista. Kterýž všed v nebe, jest na pravici Boží, podmaniv sobě anděly, i mocnosti, i moci.“

Rozumíte, co je zde řečeno. Je zde řečeno, že tehdy lidé neměli příležitost, jakou máte vy dnes. Nebyli na místě, kde mohli vzývat jméno Pána, a Bůh dopustil, aby se utopili a šli do oblasti pekla, odkud mohli být zachráněni. Ježíš Kristus zemřel a první, co udělal, bylo, že sestoupil do pekla. Do pekla se nemohl dostat bez hříchu, tak na sebe vzal naše hříchy a sestoupil do pekla se vším tím břemenem hříchu, a tam v pekle byl vzkříšen a kázal duchům v žaláři a „*jaté vedl vězně, a dal dary lidem*“ (Ef 4:8). Vyvedl je z pekla a přivedl je do nebe. To je velkolepá záchrana. O ničem takovém jste v životě neslyšeli. Ježíš Kristus šel do pekla a zachránil lidi, kteří byli v pekle. Podívejte se do 2. Petrovy 3:9: „*Nemeškát Pán s naplněním slibů, (jakož někteří za to mají, že obmeškává,) ale shovívá nám, nechť, aby kteří zahynuli, ale všickni ku pokání se obrátili.*“ Halelujah!

Všemocný Bůh nám říká, že jde-li člověk do pekla, v žádném případě to nemůže dávat za vinu Bohu, protože Bůh udělá všechno, co je možné, někdy se dokonce člověku zjeví na smrtelné posteli a jako poslední věc jeho života se mu představí a táže se, jestli Ho přijme. Když ani tehdy Ježíše nepřijme, nepřijal by Ježíše ani nikdy v budoucnu, protože v té chvíli je člověk přiveden k duchovnímu vědomí. Bez ohledu na to, jak hloupý byl v přirozeném světě, nehledě na míru jeho tělesnosti, jeho přízemnosti, nehledě na to, jak byl krutý, na samém konci, když konečně začne brát věci vážně – na samém prahu věčnosti se mu Ježíš Kristus osobně představí. Když člověk v tu chvíli Ježíše přijme, bude spasen. Proto bychom, bratří, neměli zapomínat „kázat Boží slovo včas i nečas“ (2Tim 4:2). Řeknu vám, někdy není příjemné o Bohu mluvit.

Někdy jste na místě, kde se na vás lidé budou dívat svrchu, když se jen zmíníte o Bohu – Bůh říká, že byste se měli zmínit, protože to je nevčas.

„Kaž slovo Boží, ponoukej včas nebo nevčas, tresci, žehři, napomínej, ve vsí tichosti a učení. Nebo přijde čas, že zdravého učení nebudou přijímati, ale majíce svrablavé uši, podle svých vlastních žádostí shromažďovati sami sobě budou učitele.“

Bratří, Bůh nám říká, že se máme odlišovat od jiných normálních lidských bytostí. Máme se odlišovat od lidí, kteří řeknou: „No, musíte být moudří jako hadi a nevinní jako holubice. Nemůžete kázat všude.“ Nemůžete být „mimo řád“ v kázání Božího slova. Věřte mi, mohou se na vás dívat svrchu, mohou se vám vysmívat, a to vše je v pořádku. Když se vám někdo posmívá nebo se na vás dívá svrchu kvůli kázání Božího slova, měli byste mít dobrý pocit, že jste ve správné společnosti. *„Vy (my) jste světlo světa. Nemůžet město na hoře ležící skryto býti. Aniž rozsvěcují svíce a stavějí ji pod kbelec, ale na svícen; i svítí všechněm, kteříž v domu jsou. Tak svět' světlo vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré, a slaví Otce vašeho, jenž jest v nebesích.“* (Mat 5:14–16)

Někdy jste na místě, kde se na vás lidé budou dívat svrchu, když se jen zmíníte o Bohu – Bůh říká, že byste se měli zmínit, protože to je nevčas.

Milovaní bratří, mluvíme tu o hříchu a o spravedlnosti. Mnozí z nás nevědí, co je spravedlnost, protože nejsme schopni spravedlnost rozpoznat. Něco vám řeknu. Máte spravedlnost sami v sobě. Jakmile se znovu narodíte z ducha Božího, Bůh si najde způsob a prostředky, jak dostat svoje Slovo do vaší mysli a do vašeho srdce. Když to Slovo odmítnete, odmítáte Boha. Nevím, jestli to umím dostatečně zdůraznit, ale Bůh mi to v tuto chvíli silně klade na srdce. **MUSÍTE BOHA SLYŠET ZE SVÉHO NITRA.** Musíte slyšet Boha, tak abyste se cítili uvnitř požehnáni, když plníte Jeho vůli. Někdy je to přesný opak toho, co byste právě chtěli dělat. Nechcete to dělat, není to vaše parketa, ale tak praví Pán, Bůh všemohoucí: „Přikazuji ti, abys udělal, co ti říkám ve tvém srdci, protože to je z Boha.“ Nemusí to být nutně to, co vám řekne váš poradce nebo čeho si na vás cení vaši přátelé, nemusí to být nezbytně to, co by si přála celá vaše rodina, abyste dělali.

Všemohoucí Bůh chce, abyste něco udělali, a to něco máte ve svém srdci a nemůžete to popřít. Nemůžete říct: „Neslyšel jsem Boha.“ Protože Bůh říká: „Svědomy je Boží hlas, který mluví v duši člověka.“

Víte, že v životě
můžete učinit
některá
rozhodnutí,
z nichž není
návratu?

Dovolte, abych to zopakoval. Učíval jsem to v nedělní škole: Svědomí je Boží hlas, který mluví v duši člověka. Bůh mluví k vaší duši. Varujte se naslouchání jiným hlasům. Protože můžete slyšet svými ušima, můžete slyšet srdcem, můžete slyšet svými emocemi, svými touhami, můžete slyšet svou vůlí, můžete slyšet svou vlastní myslí. Ale tak praví Pán, Bůh: „Mluvím k tobě uvnitř tvé bytosti.“ Tvé svědomí ti řekne: „Toto je správně.“ Nebo: „Tohle bych neměl udělat. To je špatná věc.“

Chci vám, bratří, říct ještě něco víc. Vždy, když odmítnete Boha, spáchali jste hřích, z něhož se těžko, ale velmi těžko, zda vůbec, činí pokání. Víte, že v životě můžete učinit některá rozhodnutí, z nichž není návratu? Není z nich návratu. Bůh vám dává na vybranou a vy si zvolíte špatně, a víte, že to není dobrá volba, ale jste odhodlaní to udělat. Když to uděláte, zůstane to s vámi do konce života. To mi Bůh ukázal dnes ráno. Dnes ráno mi Bůh ukázal, že když učiníte špatné rozhodnutí, činíte ho na celý život. Nemůžete zvrátit rozhodnutí, které jste udělali. Bůh všemohoucí říká nám všem: „...vyvolte sobě dnes, komu byste sloužili...“ (Joz 24:15) Spravedlnost proto není jen stav, ale je jako bytost, která žije ve vás a říká vám: „Tohle je dobře, a to je špatně.“ Víte, že Písmo říká: „Pošlu vám jiného Utěšitele, toho ducha pravdy, On vás uvede ve všelikou pravdu a ukáže vám rozdíl mezi dobrým a zlým.“ Myslím, že je to v Janovi 14:16–17 a 26. Jiné Písmo říká, když mluví o Ježíši Kristu: „*Máslo a med jísti bude, až by uměl zavrci zlé, a vyvoliti dobré.*“ (Izaiáš 7:15) Teď se podívejme do Jana 15:25–27: „*Ale musilo tak býti, aby se naplnila řeč, kteráž v Zákoně jejich napsána jest: Že v nenávisti měli mne bez příčiny. Když pak přijde Utěšitel, kteréhož já pošli vám od Otce, Duch pravdy, kterýž od Otce pochází, tenť svědectví vydávati bude o mně. Ano i vy svědectví vydávati budete, nebo od počátku se mnou jste.*“

Takže Duch pravdy. Když za mnou někdo přijde a lže mi a já té lži uvěřím, poddávám se duchu lži, ďáblu, pravému opaku Boha. Jakmile uvěřím lži, přijal jsem koncept, který je proti Bohu. Ale Bůh nám vždy dává možnost vidět obojí – lež i pravdu. Řekl, že Duch pravdy, což je Duch svatý, když přijde, způsobí, že uvěříme pravdě. Utěšitel přišel, ano. Pán řekl: „Odejdu a přijdu k vám a pošlu vám jiného Utěšitele, jiného Ježíše Krista.“ Jinými slovy, Duch svatý je součástí Ježíše a Ježíš je součástí Ducha svatého. Řekl: „Pošlu vám Ducha svatého a On vás vyučí všemu a uvede vás ve všelikou pravdu.“ Přečtěme si z Jana 16 od verše 7:

„Já pak pravdu pravím vám, že jest vám užitečné, abych já odšel. Nebo neodejdu-liť, Utěšitel nepřijde k vám; a pakliť odejdu, pošli ho k vám. A onť přijda, obviňovati bude svět z hříchu, a z spravedlnosti, a z soudu. Z hříchu zajisté, že nevěří ve mne; a z spravedlnosti, že jdu k Otci, a již více neuzříte mne;...“ Tím chce říct, že budete mít spravedlnost zasazenu ve svém nitru. „...z soudu pak, že Kníže tohoto světa již jest odsouzeno. Ještěť bych měl mnoho mluvití vám, ale nemůžete snéstí nyní. Ale když přijde ten Duch pravdy, uvedet' vás ve všelikou pravdu...“

Spravedlnost je jako bytost, která žije ve vás a říká vám: „Tohle je dobře, a to je špatně.“

Bože můj, smiluj se nad námi. Můj Bože, odpusť nám, že věříme lžím.

Viděl jsem, jak někdo šel a napovídal někomu jinému lži o někom dalším, a ten člověk těm lžím uvěřil. Co jste udělali s Duchem svatým ve vás? S vaším Duchem svatým – vždyť od okamžiku, kdy vás ten člověk osloví, byste měli rozpoznat, že jste v přítomnosti někoho, kdo mluví lži. Hovořil jsem s některými bratřími a ti bratři mi povídali nějaké hloupé lži, kterým věří. Víte, věří třeba, že naše vláda je spolčená s teroristy a kdovíco dalšího. Říkám vám, bratří, musíme porozumět, že nám Bůh dal ducha rozeznání a že musíme rozlišovat mezi pravdou a lží! Věříme-li totiž lži, činíme překážku pravdě. „...uvedet' vás ve všelikou pravdu. Nebo nebude mluvití sám od sebe, ale cožkoli uslyší (to, co uslyší od Otce), toť mluvití bude; ano i budoucí věci zvěstovati bude vám. Onť mne oslaví; nebo z mého vezme, a zvěstuje vám.“

Proto se nám Ježíš Kristus snaží říct, že na tento svět přivádí novou spravedlivou generaci. Nadále již ne spravedlnost pro dobré skutky, které konáte, ale spravedlnost, protože posloucháte ducha živého Boha. Velmi často poslechnete Boha, ne protože chcete, někdy tak úplně nechcete. Někdy se vám ani moc nechce, raději byste si šli lehnout do postele, než kázali nebo vyučovali. Ale protože všemocný Bůh chce, abyste něco udělali, uděláte to, a duch živého Boha do toho vdechne život. Ano, ano, ano, Bůh řekl: „*Ont' mne oslaví...*“

Bůh chce, abyste
byli spravedliví,
protože Ho
posloucháte.

Mluvíme s někým, ten člověk nám něco vykládá, vypráví nějaké historky a celé to vůbec nepřináší Bohu slávu. Povídáme si s někým a on nám povídá o tom a vypráví o tamtom a není v tom žádná sláva. Není v tom sláva. Někdo řekl, že by se chtěl něco dozvědět o něčem podniku a o tom, jaký byl, než se znovuzrodil, a tak dále a tak dále... Nepřináší to žádnou slávu. K čemu mi to bude, když se dozvím, že před tím, než ses obrátil k Pánu, jsi byl zloděj nebo lupič? K ničemu mi to nebude.

Přečtěme si Žalm 45:7: „*Trůn tvůj, ó Bože, trvá až na věky věků, berla království tvého jesti' berla nejupřímější. Miluješ spravedlnost, a nenávidíš bezbožnosti, protož pomazal tě, Bože, Bůh tvůj olejem veselé nad účastníky tvé.*“ Žalmista tu mluví o Ježíši Kristu. Amen. Chvála Pánu.

Vidíme, bratří, že myšlenka, že jsme spravedliví, protože děláme dobré skutky, chápání, že jsme spravedliví, protože jsme zdánlivě pozhánáním pro mnohé lidi, není to, o čem Bůh mluví. Bůh chce, abyste byli spravedliví, protože Ho posloucháte. Když řekne: „Jdi,“ tak jdete, když řekne: „Zůstaň,“ zůstanete.

Víte, že předtím, než Ježíš šel na kříž, řekl: „*Otče, chceš-li, přenes kalich tento ode mne, ale však ne má vůle, ale tvá staň se.*“ (Luk 22:42) Nikdo nechtěl jít na kříž. Kříž, to byla nejhorší smrt, kterou kdo mohl vymyslet. Ta bolest a utrpení přesahovaly lidské možnosti a Jeho lidskost se ozvala. Ale byla v Něm spravedlnost – „Ale, Otče, udělám, to co Ty chceš.“ Dokonce sám Ježíš Kristus byl člověk. Cítil to sevření, nechtělo se Mu projít tím utrpením, které Ho čekalo.

Projděme si to ještě jednou. Dobrá. Máme tu někoho, kdo neposlouchá Boha, a Bůh říká: „Měli bychom se za něj modlit, aby poslouchal Boha.“ Ale čím víc se za toho člověka modlíte, tím víc Boha neposlouchá, a vy se modlíte a prosíte Boha, aby mu jeho hříchy odpustil. A Bůh říká, že když se za něco modlíte, On to udělá (Mat 7). Co se tedy děje, když se za někoho modlíte: „Pane, odpusť tomu člověku jeho hříchy,“ a on pak jde a hřeší ještě víc a vůbec nemá v úmyslu se přiklonit ke spravedlnosti? Stane se to, že odplata nyní jde za vámi. Padá na váš účet. Váš účet musí být silný. Divíte se někdy, proč se nestanou věci, za které se modlíte? Někdy se modlíte, a věci se nedějí, protože ta pohledávka jde za vámi a váš účet ji není schopen pokrýt.

Dám vám příklad. Ježíš Kristus je v zahradě. Čteme z Lukáše 22:41: *„A sám vzdáviv se od nich, jako by mohl kamenem dohoditi, a poklek na kolena, modlil se, řka: Otče, chceš-li, přenes kalich tento ode mne, ale však ne má vůle, ale tvá staň se. I ukázal se jemu anděl s nebe, posiluje ho.“* Chápete, co to znamená? Kalich, o kterém mluví, znamená, že na sebe vzal hříchy celého lidstva, jediný člověk na sebe vzal všechny hříchy lidstva. Potřeboval, aby z nebe sestoupilo něco, co by mu dalo sílu vůbec stát na nohou. Verš 44: *„A jsa v boji, horlivěji se modlil. I učiněn jest pot jeho jako krůpě krve tekoucí na zemi.“* To znamená, že tomu člověku popraskaly potní žlázy a začal krvácet, potil krev. Amen. Verš 45: *„A vstav od modlitby, a přišed k učedníkům, našel je, ani spí zámutkem.“* Nedokázali unést tlak té agónie a hříchu, který na Ježíše doléhal, a usnuli nebo upadli do bezvědomí nebo co se s nimi stalo. Verš 46: *„I řekl jim: Co spíte? Vstaňte a modlte se, abyste nevešli v pokušení. A když on ještě mluvil, aj, zástup, a ten, kterýž sloul Jidášš...“*

Jinými slovy, Ježíš Kristus na sebe vzal břemeno hříchu, protože lidstvo samo nemohlo svůj hřích unést. Říkám vám pravdu, celý svět by byl znovu zničen, nebýt toho, že Ježíš Kristus přišel a zarazil postup hříchu. Svět by byl znovu zničen jako za dnů Noema, protože satan se dožadoval platby. Jediná platba, jakou mu mohl Ježíš Kristus nabídnout, byl Jeho život, Jeho krev, život všemohoucího Boha. Proto může satan ještě pořád fungovat, protože dostal život z nás. Čím více lidé hřeší, tím více života satan získá, aby mohl fungovat. Ale hádejte, co z toho vzejde? Když budeme vysvobozeni od hříchu, satan vyloží svou poslední kartu a ztratí moc a bude zajat a odveden do pekla a spoután řetězy. Už nebude

mít sílu, aby něco dělal. Můžete-li tedy porozumět, říkáme tu, že hřích je zabiják. Musíme přestat hřešit.

Namítnete: „Ale vždyť hřešíme slovem, myšlenkou, skutkem a činem.“ Nemusíme. Ne. Když od samého rána udržíte svou mysl na Božích věcech, bez ustání zpíváte chvály Hospodinu, dopustíte, aby vámi plynuly myšlenky o pokoji a spravedlnosti, a modlíte se za jiné, kteří jsou v zoufalé situaci, pak nehřešíte. Dělejte celý den Boží vůli, abyste nemuseli hřešit. Člověk už nemusí více hřešit. V minulosti, to ano. Nemusíte hřešit, protože máte Ducha života. Duch svatý je ve vás, je ve vašem

Dělejte celý
den Boží vůli,
abyste
nemuseli
hřešit. Člověk
už nemusí více
hřešit.

duchu a obživuje vás v každé chvíli po celý den. Brání vám v tom, abyste upadli do hříchu. Nepůjde vám z cesty, abyste mohli hřešit. Bude vám bránit, abyste upadli do hříchu, jen Mu musíte věřit. Ano, Písmo nelže. Říkáte: „Ale, bratře Cecile, my hřešíme a hřešíme.“

Ne. My nemusíme hřešit. Podívejte se do 1. Jana 3:8: „*Kdož činí hřích, z ďábla jest;...*“ Je jda! Kdo je pak tedy z Boha? „*Kdož činí hřích...*“ Slovo „činí“ je na tomto místě činný tvar slovesa v průběhovém čase. Co to znamená? Znamená to, že nejen vědomě hřešíte, ale ještě v tom nadále pokračujete. „*Kdož činí hřích (pokračuje v činění hříchu), z ďábla jest;...*“ Žádný křesťan nemůže úmyslně pokračovat v hříchu. „*...nebo ďábel hned od počátku hřeší (setrvává v hřešení). Na toť jest zjeven Syn Boží, aby kazil skutky ďáblovy. Každý, kdož se narodil z Boha, hříchu nečiní; nebo símě jeho (símě Boží) v něm zůstává, aniž může hřešiti, nebo z Boha narozen jest.*“ Nemůže vědomě hřešit, protože se narodil z Boha. „*Po tomtoť zjeví jsou (v tom se odlišují) synové Boží a synové ďáblovi. Každý, kdož nečiní (setrvává v nečinění) spravedlnosti, není z Boha, a kdož nemiluje bratra svého.*“ Zdůrazňuji, že to je závažná věc. Tady je to závažné.

Přečtěme si znovu desátý verš: „*Po tomtoť zjeví jsou synové Boží a synové ďáblovi. Každý, kdož nečiní spravedlnosti, není z Boha, a kdož nemiluje bratra svého.*“ Uvědomte si, že se zde nejedná o pouhý přítomný čas, ale o průběhový. Každý kdo setrvává v činění nespravedlnosti, pokračuje v nečinění spravedlnosti (jinými slovy pokračuje v hřešení), není z Boha. Hřích není z Boha. Nikdo ať mi netvrdí, že hřešení je

z Boha. „*A kdož nemiluje bratra svého...*“ Člověk, který vytrvale vykazuje nedostatek lásky vůči svému bratru, svému bratru v Kristu, svému bratru v Bohu, svému přirozenému bratru, vůči ostatním lidem. Můžete-li porozumět. „*Nebo toť jest to zvěstování, kteréž jste slýchali od počátku, abychom milovali jedni druhé.*“

Pokud si chcete dělat, co sami chcete, musíte si uvědomit, že neděláte to, co od vás chce Bůh.

Chápeme tedy, že v tomto čase máme jinou úroveň spravedlnosti. Bůh říká, že v tomto čase povolává spravedlivý lid a že povolává lidi, aby opustili hřešení a vstoupili do spravedlnosti. Žádný muž ani žena, kteří setrvávají v tom, že jednají podle vlastních motivů, nejsou z Boha. Běžná Američanka je žena, která ráda ovládá svého muže. Vůbec mi není příjemné říkat tohle do celého světa, že tak to u nás v Americe chodí. Běžná Američanka je naučená, aby byla nezávislá, měla svůj vlastní účet v bance a řídila vlastní firmu. Nesrovnává se s biblickým popisem ženy z 31. kapitoly Přísloví. Ale my vyzýváme běžné ženy ze „synů Božích“, aby se odvrátily z přirozené cesty své generace a obrátily se k Bohu a aby raději dělaly Boží dílo než dílo své generace či svého národa. Chci říct, že jsou i další ženy po celém světě, které mají stejný koncept, nejsou to jen Američanky. Muži a ženy, přestaňte si dělat svoje věci. Pokud si chcete dělat, co sami chcete, musíte si uvědomit, že neděláte to, co od vás chce Bůh.

Někdo poté, co si dělá své vlastní věci, jde a dá tučný desátek nebo bohatě přispěje do sbírky v církvi. Bůh na vaši oběť nehledí. Bůh chce vaši duši. Když dostane vaši duši, získá všechno. První Janova 5:18: „*Víme...*“ Kdo? My, kteří jsme v Kristu a věříme Bohu. „*Víme, že každý, kdož se narodil z Boha, nehřeší (nepokračuje v hřešení); ale ten, jenž narozen jest z Boha, ostříhá sebe samého, a ten zlostník se ho nedotýká.*“ Neříkejte mi, že tomu nerozumíte. Chtěl bych to znovu projít v širším významu. „*Víme, že každý, kdož se narodil z Boha, nehřeší (nemůže pokračovat v hříchu); ale ten, jenž narozen jest z Boha, ostříhá sebe samého (neustále se střeží), a ten zlostník se ho nedotýká (nemůže se ho nadále dotýkat). Víme, že z Boha jsme, ale svět všecken ve zlém leží.*“

Někteří z nás si nechají radit od světských přátel. Žalm 1:1–5: „*Blahoslavený ten muž, kterýž nechodí po radě bezbožných, a na cestě*

hříšníků nestojí, a na stolicí posměvačů neseď. Ale v Zákoně Hospodinově jest líbost jeho, a v Zákoně jeho přemýšluje dnem i nocí. Nebo bude jako strom štípený při tekutých vodách, kterýž ovoce své vydává časem svým, jehožto list nevadne (jeho děti), a cožkoli činiti bude, šťastně mu se povede. Ne takť budou bezbožní, ale jako plevy, kteréž rozmítá vítr. A protož neostojí bezbožní na soudu, ani hříšníci v shromáždění spravedlivých.“ Chvála buď Bohu.

Bratří, mluvíme o hříchu a o spravedlnosti. Jsme Boží děti vykoupené vzácnou krví Ježíše Krista, mocí a životem všemohoucího Boha v nebesích. Bůh nás napomíná, abychom žili pod Boží spravedlností, proto abychom nebyli polapeni hříchem světa a synů ďábla. Prosím vás, bratří, naléhavě vás žádám: Změňte kurs! Změňte směr! Protože vím, že někteří z těch, k nimž mluvím, jsou lidé, kteří si jdou vlastní cestou. Když se do něčeho pouštíte, ptejte se Boha: „Pane, Bože, je to můj způsob, nebo Tvůj? Chceš, abych to udělal takto?“

Ve 2. Korintským 6:14 se píše: „*A netáhněte jha s nevěřícími.*“ Řeknete: „My přece netáhneme jho s nevěřícími.“ A přesto – nevěřící nám radí. Nevěřící přátelé vám řeknou, abyste to a to nedělali, a radí vám proti Bohu. „*A netáhněte jha s nevěřícími. Nebo jaký jest spolek spravedlnosti* (co společného má Boží hlas v duši člověka) *s nepravostí?* (Nebo s hlasem ďábla přicházejícím od jiných?) *A jaké obcování světla s temnotami?*“ Světlo nemůže mít nic společného s temnotou. Když vy, děti světla, přijmete slovo temnoty od přátel a jiných lidí, protože někteří křesťané dávají špatné rady. A někteří křesťané skutečně dávají špatné rady. Zachytí někde nějaký názor, trochu temnoty tady a trochu temnoty tam... „*A jaké srovnání Krista s Beliálem?* (Bál, bálismus, to je uctívání model, uctívání jiného boha.) *Aneb jaký díl věřícímu s nevěřícím?*“

Víte, někdy je nám zatěžko věřit, že naše vlastní děti jsou nevěřící, ale někdy jsou naše děti nevěřící. Jediné, co je může vysvobodit, je, když my budeme chodit ve spravedlnosti. Slyšíte mě? Vždy, když se obrátíte k Bohu a začnete chodit podle smlouvy, kterou vám Bůh dal, chodíte-li ve spravedlnosti – podívejte se na své děti a uvidíte, že to na ně má vliv. Ďábel nemůže vystát vaši spravedlnost. Vždy, když promluvíte slovo, napomene to Slovo satana ve vašich dětech, pokud stojíte ve spravedlnosti. Nejste-li ve spravedlnosti a promluvíte slovo, nenapomene to satana ve vašich dětech. Proto život vašich dětí závisí na vás. Pokud si myslíte, že je zachráníte tím, že se jim budete věnovat a trávit s nimi čas, děláte

smutnou, velmi smutnou chybu. Váš čas a pozornost věnované Bohu je zachrání spolehlivěji než co jiného. Šestnáctý verš: „A jaké spolčení

Vždy, když
promluvíte slovo,
napomene to Slovo
satana ve vašich
dětech, pokud
stojíte ve
spravedlnosti.

chrámu Božího s modlami? Nebo vy jste chrám Boha živého, jakož pověděl Bůh: Že přebývati budu v nich, a procházeti se, a budu jejich Bohem, a oni budou mým lidem. A protož vyjdětež z prostředku jejich a oddělte se od nich, praví Pán; a nečistého se nedotýkejte, a já přijmu vás.“

Bože můj! Bůh mluví k nám – jako k rodičům, jako k bratřím, mluví k nám jako k synům Božím a jako k dcerám světla. Nechodme v temnotách, protože přichází čas, kdy si temnota vyžádá své a světlo si vyžádá své. Viděl jsem, jak se jeden milovaný bratr rozčílil a řekl: „Bratře, dostáváš se do situace, kdy budeš jednou z těch bláznivých panen, které neměly olej ve svých lampách.“ Jestli si myslíte, že proto, že dnes můžete dostat slovo od Boha a že dnes jste schopni mluvit Boží slovo nebo můžete dělat něco, co je z Boha, a že to je ta spravedlnost – raději se nad tím znovu zamyslete, milovaní bratří. Protože máte-li dnes ve své lampě olej a ten olej vydáváte a žehnáte Božímu lidu a každý říká: „Amen. To je vzácný bratr!“, ujistěte se raději, že máte také olej ve své nádobě, to znamená ve své duši. Ujistěte se o tom, že vydáváte světlo a slávu Bohu ve své vlastní duši, protože to je ta nádoba, kterou chce Bůh naplnit.

Chtěl bych vás dovést k určité myšlence. Bůh stvořil lidi z jednoho důvodu: aby v nich mohl přebývat, aby v nich mohl chodit, aby v nich mohl mluvit, aby mohl být jejich Bohem a oni byli Jeho lidem. Chce, abyste byli Jeho chrámem (chodícím, mluvícím, žijícím chrámem). Nemluví o tom, že teď zemřeme a půjdeme do nebe. Mluví o chodícím, mluvícím, žijícím chrámu živého Boha; o všemocném Bohu procházejícím ulicemi. To Bůh chce!

Bůh říká svému lidu: „Pojďtež ke mně všickni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám. Vezměte jho mé na se, a uče se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí dušem vašim. Jho mé zajisté jestiť rozkošné, a břímě mé lehké.“ (Mat 11:28–30)

Víte, poslouchal jsem Händelova Mesiáše, tu část, kde zpívají: „A povede své stádo jako pastýř a do náručí svého shromáždí.“ (Iz 40:11) Hospodin řekl: „Vy jste náruč živého Boha.“

Když si něco
vezmete
z vlastního
popudu nebo na
základě rady
jiných –
zablokujete to, co
vám chtěl dát
Bůh.

Bůh chce, abychom byli tak silní v duchu Božím, aby z nás Boží sláva vyšla a zachytila lidi kolem nás a pásala je, shromáždila je v Boží náruči a dala jim pokoj a vysvobození. Říkám vám, že trápení tohoto přítomného života jsou tak velká, že nikdo nemůže přežít vně Ježíše Krista. *„Pojďtež ke mně všickni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám. Vezměte jho mé na se, a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí dušem vašim. Jho mé zajisté jestiť rozkošné, a břímě mé lehké.“* Všemocný Bůh promlouvá spravedlnost. *„Spravedlnost zvyšuje národ, ale hřích jest ku pohanění národům.“* Tak to čteme v Přísloví 14:34: *„Spravedlnost zvyšuje národ, ale hřích jest ku pohanění národům.“* To znamená, že hřích je přesným opakem spravedlnosti, a Bůh říká, že

ti z nás, kdo říkáme, že jsme křesťané, a nechodíme v Duchu, nejsme vedeni duchem Božím, nejsme spravedliví. A nejsme-li spravedliví, jsme stále ještě v hříchu.

„Jak mohu být křesťan a být v hříchu?“ Ano, mnozí křesťané odpadli a Bůh řekl, že se můžete dostat do bodu, odkud není návratu. Dejte si pozor! Dejte si pozor, když slyšíte, aby skutky, které konáte, byly motivovány a zadány přímo Bohem, protože pokaždé, když Boha neposlechnete a odbočíte, vzdalujete se od Boha. Pokaždé, když odmítnete, co Bůh dal, odmítáte Boha, a když Boha vytrvale odmítáte, skončíte někde, kde jste vůbec nechtěli skončit. Nechť je nám všemohoucí Bůh milostiv, protože jsme všichni na stejné lodi. Nevěřte tomu, že vám kážu něco, co se mě netýká. Kážu vám slovo, tak jak přichází do mé vlastní duše.

Bůh mě varoval, abych nepřijímal nic, co není z Boha. Víte, co děláte, když přijímáte něco, co není z Boha? Odmítáte Boha. I když vám Bůh neřekl: „vezmi si tohle, a neber si tamto,“ když si něco vezmete

z vlastního popudu nebo na základě rady jiných – zablokujete to, co vám chtěl dát Bůh. Rozumějte tomu tedy tak, že spravedlnost je sám Boží charakter a pramení z lásky.

Modleme se k Bohu a prosme Ho: „Pane, Bože, dej mi lásku. Pane, Bože, dej mi lásku. Dej, ať miluji Tvoje děti, stejně jako Ty miluješ mě a jako Ty se o mě staráš. Pane, Bože, chci se starat o Tvé děti, ani ne tolik v přirozeném řešení věcí, ale v duchu se o ně chci starat a říkat: ‚Pane Ježíši, vysvobod’ tady toho. Vysvobod’ je z hříchu, který páchají. Vysvobod’ je ze slabostí jejich charakteru. Vysvobod’ je, Pane, Bože, od duchů jejich předků, kteří zdánlivě vládnou národy. Pane, Bože, vysvobod’ svůj lid.‘ Amen.“ Starám se o Boží lid tak, že se modlím tu správnou modlitbu a že chodím v pravdě a ve spravedlnosti. Mějte na paměti, že když chodíte ve spravedlnosti, zachraňujete mnohé lidi, které ani neznáte tak dobře jako svou rodinu. Vaše rodina čeká, závisí na vás.

Vzpomínám si, jak mě jednou Mavis zavolala a řekla: „Viděl jsi toho mladíka, který sem právě přišel?“

Řekl jsem: „Ne, nikoho jsem neviděl.“

Ona řekla: „Právě sem přišel nějaký mladík a vypadá jako někdo z tvojí rodiny. Vypytał se, jestli někdo z rodiny vítězí nad duchy temnoty, proti kterým musejí bojovat.“ Řekla mu: „Jdi za mým mužem, zeptej se jeho.“

Halelujah. Chvála Bohu. Takže chápete, o čem mluvím. Tady to Písmo říká: „...*aby oni bez nás nepřišli* (nemohli přijít) *k dokonalosti*.“ (Žid 11:40) „*Aby oni bez nás nepřišli* (nemohli přijít) *k dokonalosti*.“

Ještě mám na srdci jednu věc. V 1. Korintským 7:13 se píše o ženě, která má nevěřícího manžela. „*A má-li která žena muže nevěřícího, a on chce býti s ní, nepropouštěj ho*.“ Mluvíme tu o spravedlivém jednání. „*Posvěcent’ jest zajisté nevěřící muž pro ženu věřící, a žena nevěřící posvěcena jest pro muže; sic jinak děti vaši nečistí by byli, ale nyní svatí jsou. Pakliť nevěřící odjíti chce, nechať jde. Nenít’ manem bratr neb sestra v takové věci, ale ku pokoji povolal nás Bůh. A kterak ty víš, ženo, získáš-li muže svého? Anebo co ty víš, muži, získáš-li ženu?*“ Jinými slovy, Bůh mluví o tom, že naše spravedlivé jednání má vliv na vysvobození ostatních. Když totiž chodíte ve shodě s duchem živého Boha, ďáblové k vám nemohou přicházet, jak se jim zlíbí. Přijdou k úrazu, protože Boží duch ve vás je světlem, které v nich ničí temnotu.

Bůh tedy říká, že máme v duchu vůči svým rodinám zodpovědnost. V dávných dobách by kněz vložil dvanáct kmenů Izraele na svá ramena a poklekl by před Bohem. Když kněz obětoval oběť, obdržel skrz to požehnání celý Izrael, všechny izraelské rodiny. A nyní Bůh říká nám, že musíme porozumět, že „spravedlnost pozvedne národ“.

Podívejme se do Židům 11:39: „*A ti všickni svědectví dosáhše...*“ Tady mluvíme o všech mocných mužích víry. „*A ti všickni svědectví dosáhše skrze víru, neobdrželi zaslíbení, protože Bůh něco lepšího nám obmyslel, aby oni bez nás nepřišli k dokonalosti.*“ O čem to mluvíme? Znamená to, že žádný člověk doposud nezničil satanovu moc. Proto nás sem Bůh postavil, abychom zničili satanovu moc. Proto my, lidé poslední doby, musíme čelit všem situacím, s nimiž se lidstvo kdy setkalo, a musíme v nich zvítězit.

Spravedlnost
pozvedne národ.

Židům 12:1: „*Protož i my, takový oblak svědků vůkol majíce...*“ Všichni naši bratří, kteří odešli před námi, jsou svědky toho, co děláme, svědky zkázy těch ďáblů, které ničíme, a radují se s námi. „*...odvrhouce všeliké břímě, i snadně obkličující nás hřích, skrze trpělivost...*“ Skrze trpělivost! Skrze trpělivost! „*...konejme běh uloženého nám boje...*“ Zdá se, že potřebujeme mít trpělivost, bratří.

Díky Ti, Ježíši. Chvála buď Bohu. Přemýšlíme o spravedlnosti. Prosím vás, drazí bratří, jděte před Boha a požádejte Ho: „Pane, Bože, pomoz mi, abych byl spravedlivý. Pomoz mi být spravedlivým.“ Protože spravedlnost je jediné v poslušnosti duchu živého Boha. To je spravedlnost.

Děkuji Ti, Ježíši. Děkuji Ti, Pane, Bože, za tento čas, kdy jsme mohli vysílat toto slovo, a že to byla spravedlnost. Děkuji Ti, Ježíši.